תשבץ העולם הזה 2141

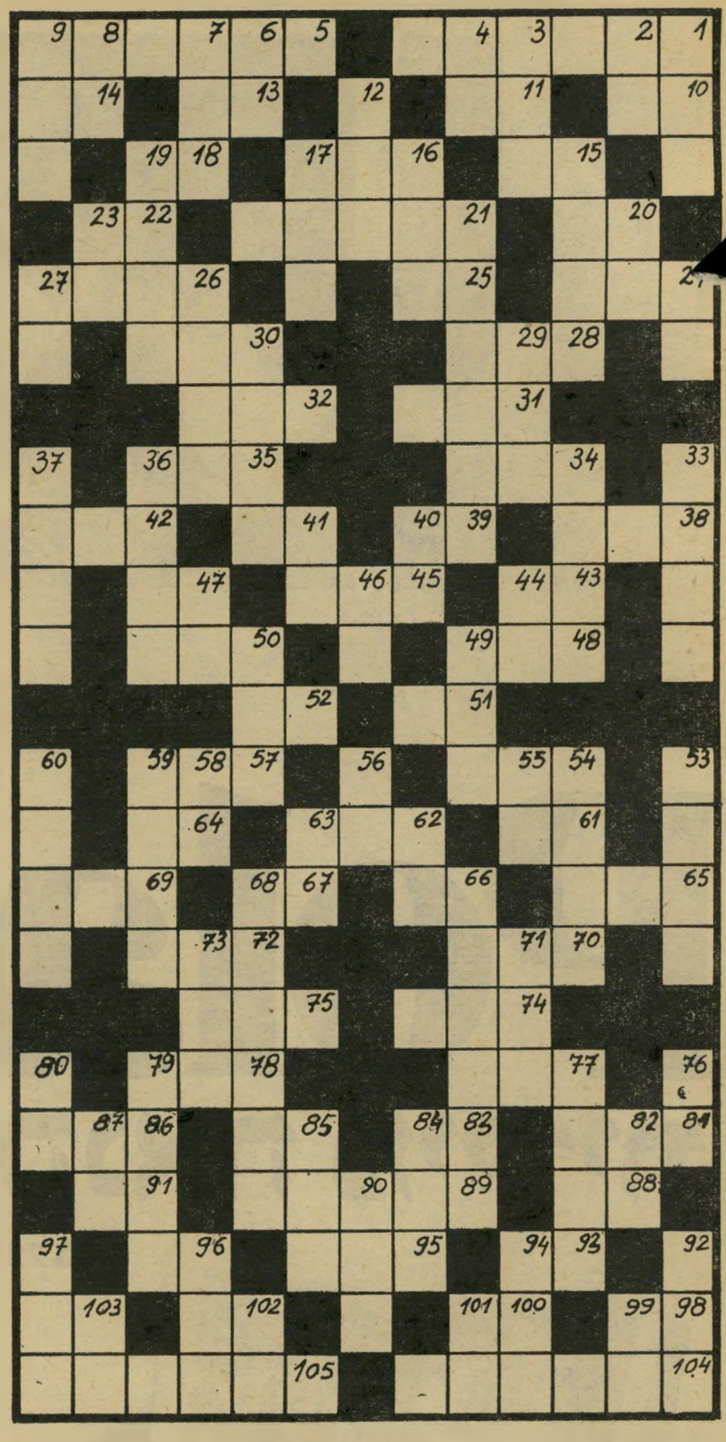

מאוזן:

1) המון פרוע ; 5) יובל ; 10) מקולות הגברים ; 11) שופט ; 13) מכשיר־עינויים ; 14) לא טעים ; 15) כלי־קיבול גדול ; 16) מישהו ; 18) בת־קול ; 20) אציל מיקראי ; 21) בית החיה ; 22) מנהר ; 24) מכינויי האלוהות ; 25) מזמר ; 26) מלמד ; 28) גחלים לוחשות ; 30) יצהר ; 31) מחלקי היממה ; 32) אבן טובה ; 34) לאלתר ; 35) ילבלב ; 38) מן הפרקים בגוף ; 39) פלא ; 41) תנועת־מים בים ; 42) לא עקום ; 43) מונח בתורת החשמל ; 45) הכלאה בין סוס לחמור ; 47) גוף ; 48) משלושה הרגלים ; 50) נהש חונק ; 51) עצם בפה ; 52) מידת־שטח ; 54) גזל ; 57) ציר הדלת ; 61) משאבת הגוף ; 62) אמירה ; 64) שנון ; 65) כר־מירעה ; 66) בגד־שרד ; 67) הרבץ ; 69) ערוץ ; 70) הפירה עמוקה ; 72) יחידה בשעה ; 74) מנה, מנה, ...ופרסין ; 75) מין תב־לין ; 77) כמו ; 78) ערימת גרעינים ; 81) נוגה ; 83) דא ; 85) עבורי ; 86) גשם קפוא ; 88) עלוב־נפש ; 89) פקודה; 91) מסולם הצלילים ; 93) בירת הנגב (ר"ת ; 95) חוק ; 96) בתוכה ; 98) בערבית: ראש ; 100) משתחווה ; 102) פקודה מפורשת ; 103) מתנועע ; 104) מדינת עימות ; 105) ספאראטיזם.

מאונך:

1) שכול ; 2) מזיק לבגדים ; 3) חרך ; 4) קידומת הולנדית ; 6) מושת על כל אזרח ; 7) זרק אבן ; 8) מיקוזה־מים ענקי ; 9) התקוממות ; 12) ...ורבו ומלאו את הארץ ; 15) קיים ; 16) במקום הזה ; 17) השמד ; 19) כלי־טייס חסר־מנוע ; 20) ...=וחלק ; 21) עיסת שקדים ; 23) אוייב ; 24) מינחה ; 26) כסף רב ; 27) גוף שלישי רבים ; 29) מונארך ; 30) דרך ; 33) מעונות השנה ; 34) קורה לעיתים קרובות ; 36) מכינויי ירושלים ; 37) ירק־גינה ; 40) מיפתן ; 41) מזל ; 44) מגש ; 46) סוד ; 47) בה קורכים את הענבים ; 49) רצון עז ; 50) רוכב ; 53) עונג ; 54) מיסכן ; 55) חזר ; 56) חי איטי ; 58) מגיה ; 59) למה ; 60) קורה כבדה ; 62) מגופה ; 63) מסולם הצלילים ; 66) תואר־אצולה אירופי ; 68) עגור ; 71) עליכם לפתות (הפוך) ; 73) סיום ; 76) נעלם ; 77) מגרמי־השמיים ; 79) אבן טובה ; 80) חי ימי ; 82) מצבת־זיכרון ; 84) יפעה ; 85) אנה ? ; 87) מסולם הצלילים ; 90) ואקום ; 92) מאדים ; 94) לוז ; 96) תור־דואר ; 97) השכלה ; 98) פקודה לנהג : זוז ! ; 101) מספיק ! ; 102) עבר ; 103) מילת־זירוז.

מכתבים

(המשך מעמוד 8)

כל ההקדמה הזאת באה כדי לומר ש־אין בין קווזלינג לבין נוצריי לבנון ולא כלום. פתם קלישאות המנוצלות לרעה:

● מנהיגי המובלעות כפופים ללוחמים הנוצריים בביירות. מנהיגי הלוחמים הנוצריים בביירות לא הובאו לשם על־ידי ישראל.

● אם יש מנהיגים בלבנון שהומלכו על־ידי כובש זר, הרי הם דווקא הנשיא סארכיס וראש ממשלתו סאלים אל־חוס. בכוח הזרוע הסורית הצביעו צירי בית־הנבחרים הלבנוני עבורם. הם מקבלים הוראות משילטון־הכיבוש הצבאי הסורי וכל „סמכותם" נשענת רק עליו.

● הלוחמים חנוצרים בלבנון אינם אלא מיעוט? וכי איזה גוף לוחם, מרדני, חצי מחתרתי, העומד בפני צבא־כיבוש מאורגן ורב עוצמה איננו מיעוט? כל העמים הנכבשים, כולל הנורבגי, הרכינו ראש, לפחות עד שהמיעוט הלוחם החל להיראות כבעל סיכויי הצלחה.

● הלוחמים הנוצרים בלבנון מקבלים סיוע מישראל? וכי איזה עם לוחם נגד כיבוש זר לא חיפש סיוע מאוייב אורייבו?. לא מר אבנרי! אם אתה מתעקש לחפש השוואות במקום שאינן קיימות, אז דווקא ההיפך ממה שציירת במאמרך הנ"ל דו־מה יותר למציאות:

● הפולשים־הכובשים של לבנון הם הכוחות הפלסטינים, כולל המתונים שבהם, ובמיוחד הסורים. הללו ירשבים בלבנון הרבה יותר מישראל, ופלשו אליה לפני „מיבצע ליטאני".

● השליט „הקוויזלינגי" הוא סארכיס ולא כמיל שמעון או פייר ג'ומייל. (אם לא מוצא חן בעיניך לכנות את סארכיס „קוויזלינג" אהיה מוכן לקחת דוגמא אחרת משלך: „פטן", כאמור, בעיני אין למישחק הדוגמאות ממילא ערך מתמטי).

● הדומים למחתרת הנורבגית או למחתרת הצרפתית הם דווקא הלוחמים הנוצריים: גם המחתרת הצרפתית היתה מפולגת בתוכה; גם היא עסקה בחיסול חשבונות פנימיים, וגם היא קיבלה סיוע מ־„אוייב" רשמי, מבנות־הברית. חלקים ממנה, בעיקר באזורים מרוחקים, אף קיבלו לעיתים הוראות ישירות מ„האוייב" — בדיוק כמו מפקדי המובלעות הלבנוניות שבגבול ישראל, וזאת על פי החלטת מנהיגי המחתרת.

כל זה לא מוצא חן בעיני מר אבנרי, שכן העיתונות הבין־לאומית, אותה הוא קורא בצורה סלקטיבית ביותר, סיווגה את הנוצרים של לבנון בין „הרעים" שבעולם? הייתי אומר שזו באמת בעייתו האישית בלבד. עיתונאי רציני איננו יכול לומר Don't bother me with facts, I have my mind all made up. אבל אפילו על הקלישאות של חלק מהעיתונות הבין־לאומית יש עוד מה לומר. הנוצרים „ימניים", „פאשיסטים", „עשירים מנצלים" וכו'...? המוסלמים „הפרולטר־אט המנוצל והמתקומם"? גם אני קורא עיתונות בין־לאומית. כמו אורי אבנרי גם אני סומך עליה כי אינני יכול לצערי להכיר את העם הלבנוני מקרוב. ואני קורא דברים, שאורי אבנרי, מסיבה בלתי ברורה לי, אינו קורא, כמו, למשל, התיאורים על מנהיג „השמאל המתקדם" של המוסלמים הלבנונים; המנוח כמאל ג'ונבלאט. לפי אותם תיאורים אין בעולם הרבה מושלים פיאודלים בסגנון ימי־הביניים כפי שהיה כמאל ג'ונבלאט וכפי שממשיך להיות בנו־יורשו. בכל מיקרה הוא נרצח על־ידי „המתקדמים" הסורים, והבן „המתקדם" צועד היום בסך עם יתר הוואסלים „המתקדמים" של שילטון־הכיבוש הסורי בלבנון.

מאידך קראתי בעיתונות הבין־לאומית גם תיאורים על הנוצרים שבהר הלבנון: אין שום הבדל בסגנון החיים, בעוני, בבעיות החברתיות בין אלו לבין האיכרים המוסלמים או הפלשתינאים. אין בין אלה לאלה שום הבדל: שום „שמאל" ושום „ימין". ישנו ייחוד לאומי, שבצדק או שלא בצדק נותנים ונתנו תמיד לעצמם מיליון בני אדם אלו, ואין לאורי אבנרי זכות ליטול זכות בסיסית זו מהם.

ולסיום שאלה: אם נתעלם מהעובדות שבששה ואף מהבעייה ההומאניסטית, ונעסוק לרגע ב„ריאל־פוליטיק" האמנם טוב ונכון למדינת־ישראל לסרב לתמוך בלוחמים המבקשים עזרתה ורוצים להיות לה לבני־ברית, ותחת זאת לסייע, ולוא גם בעקיפין, לגדולה ולמסוכנת שבאוייביותיה, לסורים? הלזאת מדיניות שפויה ייקרא?

י.ד. כהן, מנהל חברת מוטרא, תל־אביב

● ● ●

חבית בלי תחתית

התבשרנו על־ידי שר־האוצר, כי בקרוב עומדים שוב להעלות את מחיר הדלק ב־20%. ההעלאה תבוצע, כמובן, רק אחרי תשלום תוספת־היוקר של חודש אוקטובר, כדי שאת הפיצוי על ההתייקרות בדלק וכל הנובע ממנה יקבלו העובדים השכירים, שהצליחו לרכוש מכונית פרטית, רק בתוספת־היוקר של חודש אפריל 1979. וכך, שוב יצטרכו העובדים

לממן בכספם את ההוצאות שלהם עבור עבודתם.

בעבר כבר ניסו אלף ואחת פעמים לארגן את בעלי הרכב הפרטי במדינה, כדי שיהוו קבוצת־לחץ נגד הממשלה, הרואה בהם חבית־ללא־תחתית, שאפשר לשאוב ממנה בלי סוף. אלא שכל הניסיונות נכשלו. הגיע הזמן שבעלי־הרכב יתארגנו סוף־סוף נגד הסחיטה המתמדת של הממשלה, הרואה בייקור מחיר־הדלק מעיין לא־אכזב למילוי קופתה המתדלדלת.

● ● ●

יעבור כערבי במחסום

ביום ג', 23.8.78, נסעתי באוטובוס 475 של אגד מתל־אביב לעיר לוד. בערך ב־שעה 13.00 הגיע האוטובוס לשער הכניסה של שדה־התעופה, ונעצר במחסום הנמצא במקום. איש מג"ב עלה לאוטובוס ושאל אותי: „מאיפה אתה?" אמרתי: „מאיזור באר־שבע." הוא פקד עלי: „רד." אמרתי: „אינני נוסע לשדה־התעופה, אני ממשיך ללוד, אתה יכול לבדוק את חפצי, יש לי תעודת־זהות." אמר לי שוב: „קום ורד."

ירדתי, תוך שהוא ואומר לחברו בקול רם: „תפוס אותו!" אמרתי: „אני לא פושע, אני מעריך את הבדיקות הבטחוניות, זכותך לבדוק." בשלב זה, האוטובוס עזב את המחסום והמשיך בדרכו.

בינתיים בא החייל השני ולקח אותי לצד. פקד עלי לפתוח את התיק שלי. פתחתיו והוא שאל אותי לתעודת־זהות. הראיתי לו. אמרתי להם: „קניתי כרטיס נסיעה ללוד העיר, ואני צריך להגיע לשם. כעת האוטובוס נסע, מה עלי לעשות?"

אמרו לי: „תמתין בצד, תיכף יבוא האוטובוס ויקח אותך." חיכיתי כ־15 דקות. אולי יותר, וכשלא הגיע כל אוטובוס, פניתי אליהם שוב ואמרתי: „האוטובוס לא בא." שאלו אותי: „קנית כרטיס ללוד העיר?" אמרתי: „כן." אמרו: „תראה לנו." הראיתי להם. לקחו את הכרטיס ואמרו: „חכה." אמרתי „בסדר, אני מוכן לחכות."

חיכיתי עוד כמה דקות, אולי רבע־שעה

(המשך בעמוד 18)